

vode pocitka

letnik 34, številka 5-6/2018

revija za evangelijsko duhovnost

»Vemo, da je Božji Sin prišel in nam dal razum,
da spoznavamo Resničnega.«

Prvo Janezovo pismo 5,20

Vode počitka

kazalo

UVODOMA	4	Vera v Boga »nič ne košta«
VESOLJNO	6	Rimska cesta, ki vodi v nebesa
TEORETIČNO	10	Pascalova stava
POSTOPNO	12	Zakaj Jezus
DELOVNO	16	Glinena posoda
KRITIČNO	18	Ko vsi mislijo isto, nihče več ne misli

ODŽEJANO 20 Vodnjak

DOMAČE 22 Dom

SRČNO 24 Molitev za srčnost

VDANO 28 Izpustil!

BREZSKRIBNO 32 Otroci so Gospodova posest

MODRO 38 Modrosti in citati

mag. Peter Golob, urednik

Vera v Boga »nič ne košta«

Sveto pismo nam sporoča, da je za krščanskega Boga najpomembnejša stvar vera in prav nič drugega. Zato verujmo!

Krščanskega Boga v prvi vrsti ne zanima, ali smo v življenju uspešni ali ne, ali smo bogati ali ne, ali smo lepi ali ne, ali smo zdravi ali ne, ali smo izobraženi ali ne, ali smo pobožni ali ne, ali smo poročeni ali ne, ali nas imajo ljudje radi ali ne, ali imamo urejeno življenje ali ne, ali imamo službo ali ne. Če bi bilo kaj od tega za krščanskega Boga tako zelo pomembno, potem bi Jezus Kristus to naglasil, ko je bil na zemlji, in bi bilo zapisano v Svetem pismu. Vendar ni nič od tega toliko pomembno, kot je pomembno to, da verujemo, da je »Bog tako vzljubil ta svet, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje« (Jn 3,16).

Zato verujmo v Boga, saj nas to »nič ne košta«. Krščanska vera namreč ne zahteva nobenega plačila za usluge, ki nam jih nudi Bog. Nudi pa nam veliko, začeniši z odpuščanjem grehov. Zamislimo si, kaj bi bilo lahko lepšega kakor to, da nam vsak dan in vsakemu posebej Bog sporoča: »Ne obsojam te. Pojdi in odslej ne greši več!« In prav to nam sporoča Sveto pismo, naj verujemo v Boga, ki nas rešuje naših grehov, naših krivd, naših zmot, preteklosti, ki nas teži, in prihodnosti, ki nas skrbi. Verujmo v Boga, ker je obljubil, da bo rešil vsakogar, ki bo klical njegovo ime.

Jezus je storil veliko čudežev in pomagal mnogim ljudem. Ozdravljal jih je raznih boleznih, tako telesnih in duševnih, ter jih osvobajal takšnih in drugačnih slabosti. In skoraj vsakemu, ki ga je ozdravil, je namenil te iste besede: »Tvoja vera te je rešila!« Zato ne čakajmo in se ne obotavljajmo, ampak enostavno verujmo, da je »Bog tako vzljubil ta svet, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje« (Jn 3,16).

dr. Daniel Brkič

Rimska cesta, ki vodi v nebesa

Dr. Daniel Brkič je pastor Evangelijske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto in profesor na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu.

»Zato ga je [Jezusa Kristusa] Bog povzdignil nad vse in mu podaril ime, ki je nad vsakim imenom ...« (Flp 2,9)

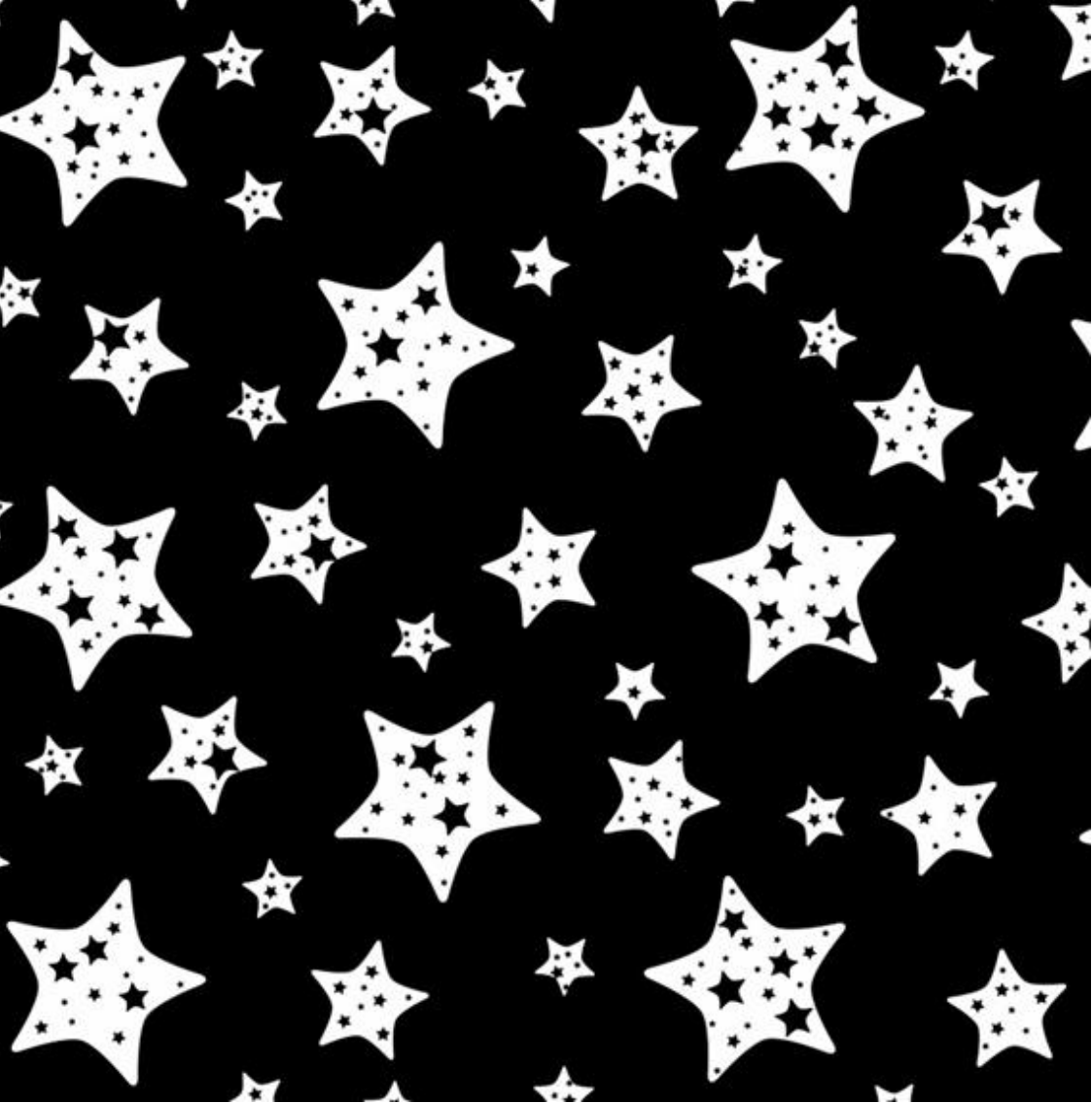
Te dni so v mojem mestu, v Novem mestu na Glavnem trgu pred mestno hišo, arheologi našli ostanke starega cestnega tlakovanja, ki bi lahko spadalo celo v obdobje 16. stoletja. Dosti pred tem časom so svet povezovale rimske ceste. Med občudovanjem ostankov ceste sem pomislil na svetopisemsko rimsko cesto iz Pisma Rimljanom, ki ga je za kristjane v Rimu napisal apostol Pavel. Govori o odrešenju v imenu Jezusa Kristusa.

Štejmo si v čast, da lahko oznanjamo neverjetno ime, ki je nad vsakim imenom, ime Jezus Kristus. Muslimani imajo devetindevetdeset imen za Boga. Tudi v drugih religijah jih je veliko. Vendar najbolj neposredno in posebno ime za krščanskega Boga najdem v Evangeliju po Mateju: »Glej, devica bo spočela in rodila sina in imenovali ga bodo Emanuel, kar v prevodu pomeni *Bog z nami*.« (Mt 1,23) Potrebujem Boga, ki je vedno in povsod z mano. Priljubljena je tolerantna ideja, da Bog sedi na vrhu visoke gore, na katerega vodi veliko različnih poti; vsaka religija naj bi bila ena od mnogoterih poti. Ko kristjani trdimo, da obstaja do vrha gore samo ena pot, ki je Jezus Kristus, nam očitajo, da smo nestrpni, izključujoči in ošabni. V resnici Bog, ki je Emanuel, prekaša celó to, kajti krščanski Bog Oče ne sedi nepomično na vrhu gore in ne čaka, da se mi povzpenjamo k njemu, ampak on stalno prihaja k nam. Učlovečil se je v Sinu Jezusu Kristusu in sestopil k nam. Ni mi treba naporno plezati na goro, v upanju, da ga bom našel, nato pa razočaran

ugotoviti, da mi ne more pomagati. Religije so človeške poti do Boga, Jezus Kristus pa je Božja pot k nam. Religije imajo veliko različnih in lepih imen za Boga in bogove, nimajo pa imena Emanuel, kar pomeni *Bog z nami*. Bog nam stalno odpira vrata, ampak mi moramo stopiti skozi. Ta vrata so Jezus Kristus, pot v duhovno svobodo. Jezus Kristus je viden Bog v svetu, kristjan pa je viden Jezus Kristus v svetu.

Večina jih verjame, da bodo šli po smrti v nebesa zato, ker je bilo na njihovi glavi nekaj kapljic krstne vode, nikoli pa se niso odločili slediti Jezusu kot njegovim učencem z osebno vero. Ne odlašajmo, kajti grešnikovo življenje slabo funkcionira. Lahko ga primerjamo s pokvarjenim avtomobilom, ki je zelo nevaren. Ali bi se šli z mirno vestjo in brez strahu peljati z avtom, če bi vedeli, da je brez zavor? Grešnik, ki živi brez Boga, je brez zavor in si dovoli vse; slej ko prej bo doživel katastrofo, saj drvi v večno pogubo. Ali bi dovolili, da vas vozi šofer, ki je slep? Zakaj prepuščate volan vašega življe-

nja slepim religijam, Cerkvam mrtve tradicije, mračnemu okultizmu in šarlatanom novodobnih duhovnih alternativ? Jezus je rekel: »Če slepi vodi slepega, oba padeta v jamo.« Ali bi bili pri vožnji varni, če vaš avto ne bi imel smerokazov? Grešnik ne ve, v katero smer naj gre. Prava pot je samo Jezus, ki je rekel: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.« (Jn 6,14) Ali bi se peljali z avtom ponoči, če ne bi imel luči, žarometov? Zakaj se potem toliko ljudi izpostavlja nevarnostim? »Spet jim je Jezus spregovoril: »Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, ne bo hodil v temi, temveč bo imel luč življenja.« (Jn 8,12) Zanimivo, da skrbimo za svoje zemeljsko življenje in se ne izpostavljam nevarnostim, ne skrbi pa nas, kaj bo z našo večno dušo. Danes je milostni dan odrešenja. Ne čakajmo na jutri; lahko bo prepozno. Zvečer lahko nič slabega sluteč ležem v svojo posteljo, zjutraj pa se zbudim na poti v pogubo pekla. »Kdor ima Sina, ima življenje; kdor nima Božjega Sina, nima življenja.« (1 Jn 5,12)

Te dni sem prebral, da so se trije prijatelji v mestni kavarni ob kavi spraševali, kdaj se začne življenje. Prvi je trdil, da se začne s spočetjem. Drugi je trdil, da se začne šele takrat, ko otrok odraste in zapusti dom, zahtevni in nadležni pes pa pogine. Tretji je vztrajal, da se

pravo življenje začne šele takrat, ko spoznaš Jezusa. Sprva sta se mu prijatelja posmehovala, a sta mu končno prisluhnila, ker sta videla na njem spremembo. Povedal jima je, da je zvedel za rimsko cesto, ki vodi v odrešenje. Prijatelja sta se pohvalila, da

vesta, da so stari Rimljani zgradili okoli petdeset tisoč kilometrov cest, kar je neverjetno. Razložil jima je, da ne misli na takšno cesto. Vzel je Sveto pismo, ga odprl in jima pokazal Pismo Rimljanom, ki ga je za kristjane v Rimu napisal apostol Pavel. Rekel je, da je to najboljši zemljevid ceste, ki po pravilnem vrstnem redu vodi v nebesa. Poučil ju je, da je začetek ceste označen takole: »Ni pravičnega niti enega, ni razumnega, ni ga, ki bi iskal Boga.« (Rim 3,10) Nato je pot nadaljeval in prebral: »Saj so vsi grešili in so brez Božje slave.« (Rim 3,23) Potem je obrnil list in nadaljeval z branjem: »Bog pa izkazuje svojo ljubezen do nas s tem, da je Kristus umrl za nas, ko smo bili še grešniki.« (Rim 5,8) Ker jima je bila rimska cesta zanimiva, je hojo po njej nadaljeval in prebral: »Plačilo za greh je namreč smrt; Božji milostni dar pa je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.« (Rim 6,23) Nato ju je opozoril, da prihajajo na cilj ter poudaril zapisano: »Če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Gospod, in boš v svojem srcu veroval, da ga je

Bog obudil od mrtvih, boš rešen. S srcem namreč verujemo, in tako smo deležni pravičnosti, z usti pa izpovedujemo vero, in tako smo deležni odrešenja.« Ko je končal, je zastal in namenoma počakal, nakar je hojo po svetopisemski rimski cesti zaključil z vrstico: »In res: Kdorkoli bo klical Gospodovo ime, bo rešen.« (Rim 10,13) Svoja prijatelja je vprašal, ali imata kakšno vprašanje. Ko jima je na vprašanja odgovoril, ju je povabil, ali sta pripravljena stopiti na cesto odrešenja in Jezusa Kristusa sprejeti za svojega Odrešenika. Privolila sta. Nista se obotavljala in zamudila priložnosti. Sveti Duh je deloval na njuna srca sredi mestne kavarne. Potem so molili: »Jezus, priznam, da sem grešnik. Oprosti mi. Hvala ti, da si umrl namesto mene. Sprejemam te v svoje življenje kot edinega Odrešenika in Gospoda. S srcem verujem, z usti pa vero vate izpovedujem. Pomagaj mi, da te bom spoznaval ter drugim povedal, kaj si storil zame. Amen.« Ali se želi še kdo pridružiti in stopiti na cesto odrešenja, zapisano v Pismu Rimljanom?

Blaise Pascal

Pascalova stava

Blaise Pascal (1623-1662) je bil francoski matematik, fizik in filozof.

Neki učitelj matematike je nemirne otroke hotel umiriti tako, da jih je zaposlil z nekoristnimi, dolgotrajnimi nalogami. Nekoč jim je naložil, naj seštejejo vsa števila od 1 do 1000 in pričakoval, da bo lahko célo večnost mirno spal. Mladi Pascal je že čez nekaj minut prišel k učitelju in ga zbudil z rezultatom: $1 + 2 + 3 \dots + 1000 = 500500$. Pascal sploh ni sešteval vseh teh števil, ampak je v hipu odkril čarobno, a resnično formulo $1 + 2 + 3 + \dots + n = n * (n + 1) / 2$. Zaspani učitelj ga je za nagrado nagradil s klofuto in ga obtožil, da si je rezultat izmislil. Toda mladi Pascal je svojemu očetu, ki je bil davčni uradnik, na tej matematični osnovi izdelal prvi mehanski kalkulator, ki je osnova vsem elektronskim računalnikom.

Pascal je pravilno sklepal tudi, ko je trdil, da je verjetnost 50:50 glede tega, ali Bog obstaja ali ne. Trdil je, da pričakovani dobiček izračunamo tako, da možni dobiček pomnožimo z verjetnostjo dobitka. Če bi bila verjetnost za obstoj Boga enaka nuli, bi morali zmnožiti nulo in neskončno, to pa je matematično nedefinirana vrednost. Če torej ne moremo dokazati, da je verjetnost za obstoj Boga dejansko večja od nič, odločitve o upravičeni stavi ni mogoče sprejeti na podlagi zakona superdominantnosti.

Skratka, Pascalova stava glede Boga se sprašuje o tem, kakšen je dobiček in kakšna je izguba, če Bog je ali če Boga ni. Na katero od teh dveh domnev bi stavili? Na nobeno izmed njiju? Pač, staviti je treba, sodelovanje v stavi nam ni dano na izbiro, tako kot tudi ne življenje samo. Vsi smo ujetniki svojega obstoja. Za kaj se bomo torej odločili? Pretehtajmo dobiček in izgubo glede na to, ali Bog je ali pa ga ni, in presodimo vsak primer posebej: prvič, če Bog je, dobimo vse, in drugič, če Boga ni, ne izgubimo ničesar. Pascal

je to stavo zaključil z besedami: »Spoštovane dame in gospodje, kolo življenja se vrti, zato brez omahovanja stavite, da Bog je!« Zapisal je še: »Razumem, da se kdo ne poglubi v Kopernikov nauk. Toda vedeti, ali je duša nesmrtna ali ne, od tega je odvisen ves način življenja.« Da ljudje ne bi ostajali do tako važnega vprašanja brezbržni, jim je dejal: »Ste že vkrcani? Za nekaj se morate odločiti! Stavite na tisto, kar vam ob

enakih pogojih prinaša več! Stavite na nesmrtnost duše in večno življenje. Če Boga ni, ničesar ne izgubite, če pa je, pridobite vse! Brez omahovanja torej stavite, da Bog je!« Pascal je vse stavil na Kristusa. Dan pred smrtjo je rekel: »Verujem vse in verujem z vsem srcem!« Umrl je kot velik kristjan.

*Povzetek: uredništvo
Vir: Knjiga Misli iz leta 1669,
avtor Blaise Pascal.*

Pascalova stavnica

	Verjamem v Boga	Ne verjamem v Boga
Bog obstaja	DOBIČEK	IZGUBA
Bog ne obstaja	IZGUBA	IZGUBA

Nicky Gumbel

Zakaj Jezus?

Nicky Gumbel je angleški pastor ter ustanovitelj projekta za spoznavanje osnov krščanstva z imenom tečaj Alfa (ang. Alpha Course).

Zakaj je Jezus umrl?

Jezus je rekel, da je umrl »za nas«. Besedica »za« v resnici pomeni »namesto«. To je storil, ker nas je tako zelo ljubil in ni hotel, da bi mi plačali kazen za vse, kar smo storili narobe. To je storil zate in zame. Če bi bila ti in jaz edina človeka na svetu, bi to storil za naju. Apostol Pavel je pisal o »Božjem Sinu, ki me je vzljubil in daroval zame samega sebe« (Gal 2,20). Zgolj iz ljubezni do nas je dal svoje življenje kot odkupnino.

Beseda »odkupnina« izhaja iz časa suženjskega trgovanja. Prijazen človek je lahko kupil sužnja in ga spustil na svobodo, vendar je bila zanj najprej plačana odkupnina. Jezus je s svojo krvjo na križu plačal odkupnino, da bi nas osvobodil.

Osvoboditev od česa?

a) Osvoboditev od krivde

Če se počutimo krive ali ne, v resnici smo pred Bogom vsi krivi, kajti dostikrat smo prelomili njegove zakone in postavo, bodisi v mislih, besedah ali dejanjih. Tako kot nekdo stori zločin in temu sledi kazen, ki jo mora zločinec plačati, enako velja za nas kazen, ker smo prekršili Božjo postavo. »Plačilo za greh je namreč smrt« (Rim 6,23).

Rezultat vseh stvari, ki smo jih naredili napačno, je, da smo odrezani in poslani v duhovno smrt – za vselej smo odrezani od Boga. Vsi si zaslužimo, da bi trpeli in izplačali to kazen. Vendar je Jezus na križu prevzel nase našo kazen zato, da nam je povsem odpuščeno in nam je naša krivda povsem odvzeta.

b) Osvoboditev od odvisnosti

Jezus je rekel: »Vsak, kdor dela greh, je suženj greha« (Jn 8,34). Jezus je umrl, da bi nas osvobodil greha. Na križu je zlomil našo odvisnost od greha. Čeprav se nam še vedno zgodi, da zgrešimo, je moč suženjstva z grehom zlomljena, ker nas je Jezus osvobodil.

Zato je Jezus v nadaljevanju rekel: »Če vas torej Sin [Jezus Kristus] osvobodi, boste resnično svobodni« (Jn 8,36).

c) Osvoboditev od strahu

Jezus je prišel, »da bi s smrtjo onemogočil tistega, ki je imel smrtonosno oblast, to je hudiča, in odrešil tiste, ki jih je strah pred smrtjo vse življenje vklepal v sužnost« (Heb 2,14–15).

Ni se nam več treba bati smrti. Smrt ni konec za tiste, ki jih je Jezus osvobodil. Zanje je smrt prehod v nebesa, kjer bomo svobodni celo od prisotnosti greha. Ko nas je Jezus

osvobodil strahu pred smrtjo, nas je hkrati osvobodil od vseh strahov.

Svoboda za kaj?

Jezus na zemlji ni več fizično prisoten, vendar nas ni pustil samih. Poslal nam je Svetega Duha, da bi bil z nami. Ko njegov Duh pride, da bi živel v nas, nam daje novo svobodo.

a) Svoboda za spoznanje Boga

Stvari, ki jih počnemo napačno, povzročajo pregrado med nami in Bogom; »vaše krivde so postale pregrade med vami in Bogom« (Iz 59,2). Ko je Jezus umrl na križu, je s tem odstranil pregrado, ki je obstajala med nami in Bogom. Kot rezultat tega nam je omogočil, da ponovno vzpostavimo odnos s svojim Stvarnikom. Postali smo njegovi sinovi in hčere. Sveti Duh nam zagotavlja, da vstopimo v ta odnos, in nam pomaga, da Boga bolje spoznavamo. Pomaga nam, da molimo in razumemo Božjo Besedo, tj. Sveto pismo.

b) Svoboda za ljubezen

»Mi ljubimo, ker nas je on prvi

vzljubil« (1. Jn 4,19). Ko gledamo na križ, razumemo Božjo ljubezen do nas. Ko pride Božji Duh v nas in živi v nas, tudi sami izkusimo to ljubezen, saj prejmemo novo ljubezen do Boga in do drugih ljudi.

Osvobojeni smo in poklicani, da je naše življenje polno ljubezni. To je življenje, ki je osredotočeno na služenje Jezusu in drugim ljudem, in ni več življenje, osredotočeno nase.

c) Svoboda za spremembo

Ljudje včasih rečejo: »Si,

kakršen si. Ne moreš se spremeniti.« Dobra novica je, da se s pomočjo Svetega Duha lahko spremenimo. Sveti Duh nam daje svobodo, da živimo tako, kot smo si globoko v sebi vedno želeli. Apostol Pavel pravi, da je »sad Duha ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blagost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, samoobvladovanje« (Galačanom 5,22–23). Ko prosimo Svetega Duha, da pride in živi v nas, začnejo te čudovite lastnosti rasti v našem življenju.

Rebeka Jovanović

Glinena posoda

Rebeka Jovanović je sodelavka voditeljice molitvenih srečanj v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

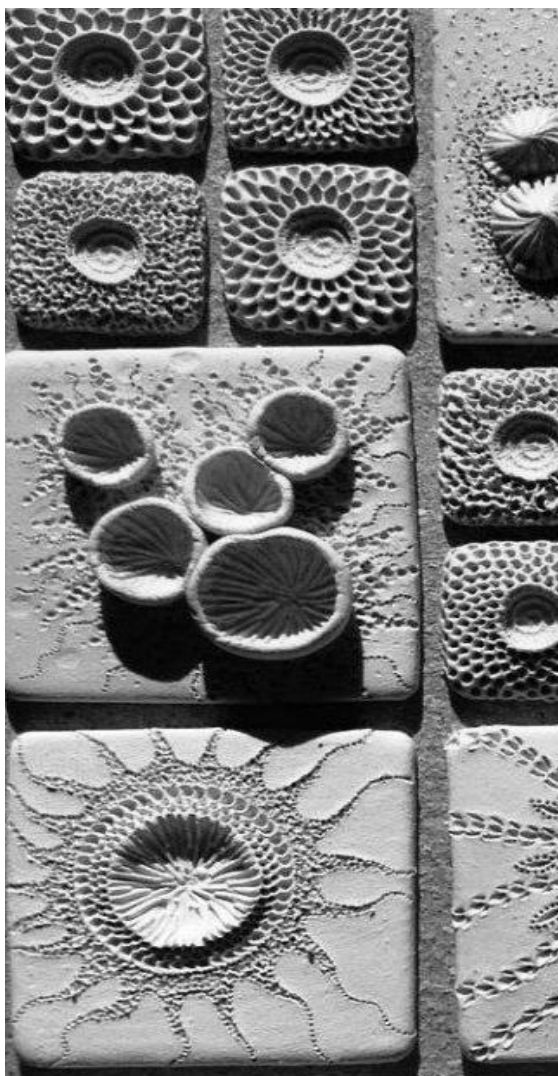
V Svetem pismu verujoči na veliko mestih nastopamo v vlogi glinene ali lončene posode, naš lončar pa je Jezus Kristus. Izkušen lončar točno ve, kakšno posodo potrebuje, kakšen izdelek želi in kako ga bo izdelal. Ravno tako Bog ve, kaj ima pripravljeno za nas, kako nas želi uporabiti in kaj bi rad iz nas izoblikoval.

Lončar glino pazljivo izbere in jo najprej dobro pregnete. Po potrebi ji doda vodo, kajti trda glina ni dobra za oblikovanje. Če naleti na nečistoče ali kamenčke, jih odstrani, da ne bi ti med izdelovanjem poškodovali same posode.

Ravno tako nas Bog očiščuje grehov in zakoreninjenih

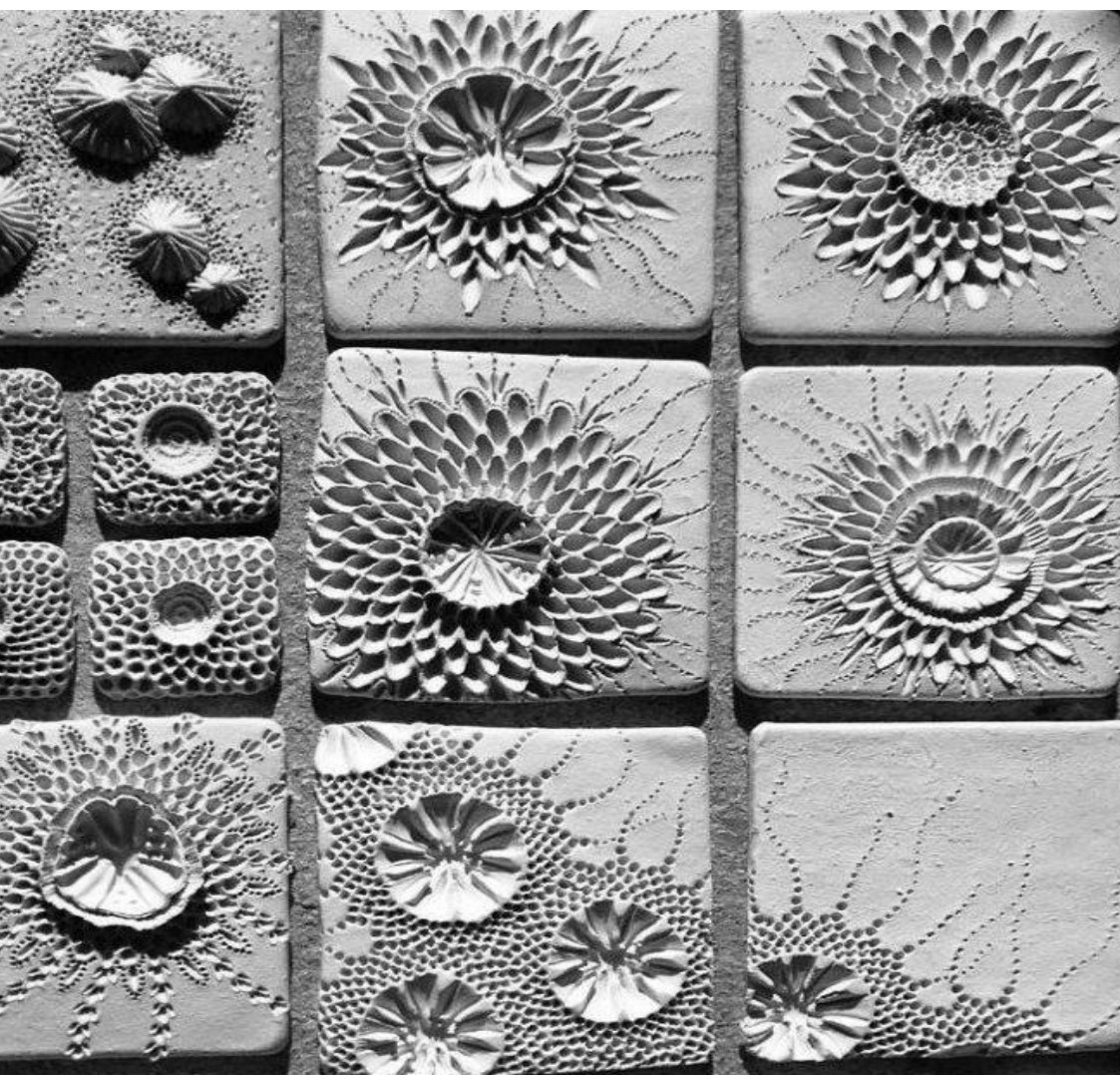
grešnih navad. Sveti duh nas v srcu prepričuje o grehu in nas spodbuja h kesanju. Bogu ne moremo služiti, dokler naši grehi niso odstranjeni.

Bog od nas želi, da smo mehka glina, ki se pusti oblikovati svojemu lončarju. Pomislimo,

koliko potrpljenja ima naš lončar z nami, preden nas oblikuje. Kolikokrat se zasušimo in postanemo trdi in s tem neuporabni. Takrat nas mora Bog popeljati skozi razne situacije in dogodke, da se zmehčamo in prepustimo njegovim rokam.

Tudi ob poslušanju Božje besede nas Božji Sveti duh poskuša oblikovati. Od naše volje in pripravljenosti pa je odvisno, ali prisluhnemo sporočilu in dopustimo Bogu, da dokonča delo, ki ga je začel v nas, in nas oblikuje v njemu všečno posodo.

dr. Daniel Brkič

Ko vsi mislijo isto, nihče več ne misli

Danes so v modi alternativne ponudbe, kar pomeni, da je v porastu tudi iskanje alternativnih cerkva oziroma sekt in kultov. Tako kot mnogi nasedajo alternativnim metodam zdravljenja, čeprav se končajo pogubno, se šarlatani in mazači poslužujejo duhovnih alternativ. Alternativne sekte s kulti gurujev in prerokov so prilagojene okusu, zadovoljstvu, ugodju in všečnosti ljudi, ne pa Božji Besedi. Niso nič manj nevarne kot institucionalizirane in centralizirane Cerkve, pred katerimi ljudje bežijo, razočarani zaradi korupcije, nemoralnosti in politikantstva. Pred približno dvesto leti je francoski cesar Napoleon Bonaparte osvajal tedanje evropske dežele, da bi zavladal svetu. Izjavil je: »Zrušil bom vašo Cerkev!« (Je détruirai votre eglise!) Pravoverni so mu tudi za ceno

življenja oporekali: »Ne, to se ne more zgoditi!« Napoleon pa je s svojimi 158 centimetri višine vpil: »Mais oui, je détruirai votre eglise!« Žal današnja Cerkev s svojimi početji sama sebe ruši, saj v njej ni viden Kristus. Tako kot je Bog viden v Jezusu Kristusu, mora biti Kristus viden v Cerkvi. Moje ime mora biti kristjan. Zgledovati se moram po Kristusu, ne po drugih kristjanih. Ker tega ni, se opazovalci Cerkve, misleč, da so se osvobodili mrtvega krščanstva, ujamejo v pogubno past sekt in kultov, ki z indoktrinacijo spretno (o) perejo možgane. Takrat se zgodi najhujše, kajti ko vsi mislijo isto, nihče več ne misli. Vsak fundamentalizem je nevarni ekstremizem in grožnja človeštvu. Fanatični skrajneži, ki ustanavljajo sekte in kulte za ljudi, ki ne marajo Cerkve, so največji enopartijski sistem enoumja, v katerih sveti oficirji kontrolirajo svoje zdresirane podanike pod krinko edinosti Duha. Edinost Duha ni v tem, da vsi mislimo isto, ampak da vsi ljubimo. Žal mnogi bolj poslušajo besede iz Vatikana, Carigrada, Tübingena, Canterburyja, Springfielda, Toronta,

Sydneyja, Meke, Varanasija, Atamasthana ... kakor Božjo Besedo, ki podarja svobodo duha. Zato načelo reformacije Cerkve glasi Ad fontes, nazaj k izvirom; k resnici. Kaj je laž? Laž je vsak pogovor o Bogu, ki ne poteši (Mojster Eckhart, 1260-1328).

Voditelji sekt in kultov za ljudi, ki ne marajo Cerkve, se okoriščajo in uspevajo na račun psihološko naštudiranih fint, ki na perfidni način privlačijo naivne. Gojijo kulturo prijetnega in zdravega druženja, ne pa vere, ki je zaupanje Bogu. Neverjetno je, da se, ko gre za alternativno zdravljenje in duhovnost, malokdo sprašuje o verodostojnosti, ampak verjame na slepo. Čudi me, da premetene alternativne ponudbe ne vzbujajo pomislekov in dvomov o resničnosti in pravilnosti med izobraženci, in da so glede tega modrejši tisti, ki prisegajo zdravi kmečki pameti.

Svet brezglavo hiti. Moj prijatelj pravi, da nam ni več nič všeč, če je staro več kot nekaj dni. Zato sodobni panteon duhovnosti ponuja nove, zelo sumljive in nevarne alternativne sekte in kulte za ljudi, ki ne marajo Cerkve. Naj prestavim

razmislek na druga področja življenja. Ali si lahko predstavljate šolo za otroke, ki ne marajo šole? Delo za ljudi, ki ne marajo dela? Izlete za ljudi, ki ne marajo izletov? Ljubezen za ljudi, ki ne marajo ljubezni? Učenje za ljudi, ki ne marajo učenja? Moralo za ljudi, ki ne marajo morale? Glasbo za ljudi, ki ne marajo glasbe? Zdravje za ljudi, ki ne marajo zdravja? Ali bi vzdržalo? Zakaj potem prisegamo na Boga za ljudi, ki ne marajo Boga, Sveto pismo za ljudi, ki ne marajo Svetega pisma in sekte in kulte za ljudi, ki ne marajo Cerkve? Zakaj dovoljujemo, da duhovni teroristi nadzorujejo um! Boga, ki mi ni všeč, ni smiselno spreminjati v Boga, ki mi ustreza. Svetega pisma, ki mi ni všeč, ni smiselno spreminjati v Sveto pismo, ki mi ustreza. Nauka Cerkve, ki mi ni všeč, ni smiselno spreminjati v zahrbtne nauke sekt ali kultov, ki mi ustrezajo. To zveni tako, kot bi aksiome - temelje načela in resnice, ki ne potrebujejo dokazov - spreminjali v alternativo, še več, v fantazijo. Vsa znanost in celotno védenje bi se v hipu sesuli. Poneumljeni zmanipulirani svet ni daleč od sesutja ...

Tjaša Golobič Štucin

Vodnjak

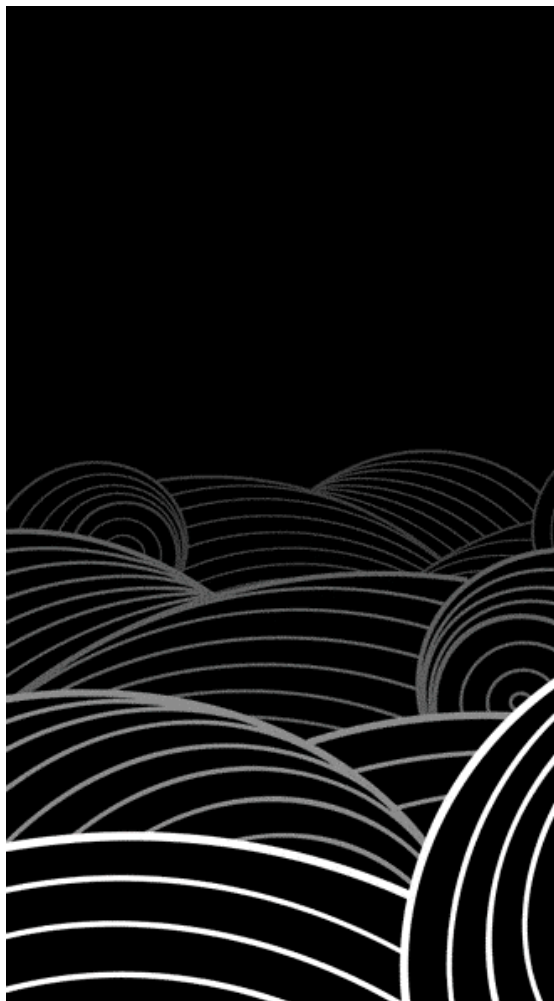
Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

V Svetem pismu je opisan dogodek, ko je nekega dne po vodo k znamenitemu Jakobovemu studentu prišla tako imenovana Samarijanka. Tam je srečala Jezusa. Za njo je bil Jezus sprva neznanec, ki jo je celo prosil, naj mu da piti vodo, vendar je potem ugotovila, da je Jezus tisti izvir žive vode, ki ga išče že vse življenje in zaradi katerega njena duša ne bo nikoli več žejna.

Samarijanka je verjetno vsak dan prihajala, da bi zajemala vodo. V roki je nosila prazen vrč, ki ga je nato napolnila z vodo, njeno srce pa je kljub temu ostajalo prazno. Tisti dan, ko je srečala Jezusa, pa se ji je

življenje za vedno spremenilo, saj je našla Odrešenika, ki odpušča grehe in daje večno življenje.

Tudi mi vsakodnevno hodimo k različnim vodnjakom, da zajamemo vodo, ki zadostuje za nekaj časa ali par dni in potem znova iščemo, kaj bo odžejalo našo dušo. Tako kot Samari-

janko tudi nas Jezus čaka in nam želi dati piti od vode življenja, ki nikoli ne mine, saj nam obljublja: »Kdor bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal (Jezus), ne bo nikoli več žejen« (Jn 4,14).

Če želimo potešiti žejo, ki jo čutimo v sebi, potem pridimo k Jezusu. Pridimo takšni, kot

smo! Tudi Samarijanka je prišla po vodo žejna, odšla pa odžejana, in to zaradi srečanja s svojim Odrešenikom. Jezus povabilo za vsakogar, ki išče, prosi, trka, čaka in veruje, zaključuje z veličastno obljubo: »Kajti voda, katero mu bom dal, bo postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje.« (Jn 4,14).

Katja Brkič Golob

Dom

Katja Brkič Golob je teologinja, psihologinja in duhovnica v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto, v kateri je tudi vodja slavnice in glasbene skupine ter cerkvenega mešanega pevskega zbora.

Kako pomembno je, da imamo dom. Dom je namreč prostor, kamor se najpogosteje zatečemo, kjer se počutimo varne, kjer v tišini lahko premislimo o vsakodnevnih stvareh. Dom je prostor, kjer smo lahko takšni kot smo, kjer se ne pretvarjamo.

Kristjani poleg svojega lastnega poznamo še en dom – to je dom, ki si ga delimo vsi skupaj in je skupen nam vsem – to je Cerkev, skupnost verujočih, varno zatočišče, polno toplote in Božjega blagoslova.

In če kdaj pridemo v Božji dom

prestrašeni in negotovi glede življenja, lahko v Božji navzočnosti najdemo tolažbo in mir, kajti Bog je naše zatočišče in osvoboditev. Če smo utrujeni od življenjskega vrveža, si naša duša v Cerkvi lahko odpočije. Če smo se znašli sredi težkih odločitev in dvomov, se s prijatelji lahko skupaj obrnemo po pomoč k Bogu. Če smo se znašli sredi življenjskih viharjev in neviht, lahko v Božjem domu ob poslušanju Božjih obljub obudimo svojo vero in začnemo bolj zaupati Bogu, kajti Bog povišuje ponižne in se daje najti vsem, ki ga iščejo. Če smo izgubljeni, zmedeni in begamo po tem svetu, potem pridimo nazaj domov, kajti nebeški Oče je ves ganjen, ko se njegov ljubljeni izgubljeni sin ali hčer vrne k njemu domov.

Cerkev, ki je skupnost verujočih, je Božji dom, kjer lahko doživimo pristno srečo in veselje, kajti v Bogu je naša radost, odrešenje in mir!

Pridimo torej domov k Bogu, ki je naše zatočišče, kot pravi Psalm 46:

»Bog nam je zatočišče in moč, pomoč v stiskah, vedno nav-

zoča. Zato se ne bojimo, ko se
zemlja spreminja in se gore
majejo v osrčju morja; najsi

hrumijo in se penijo njegove
vode, najsi se tresejo gore ob
njegovem vzdigovanju.«

Marija Barborič

Molitev za

srčnost

Marija Barborič je voditeljica molitvenih srečanj v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

V Svetem pismu, v Apostolskih delih, je zapisana ena zelo zanimiva in tudi zelo poglobljena molitev, ki je pomembna tudi za nas, verujoče ljudi današnjega časa. To je molitev, ki so jo molili, ko sta apostola Peter in Janez prišla k svojim tovarišem in jim povedala o veličastnih stvareh, ki so se zgodile zaradi vere v Jezusa Kristusa.

»Ob njunih besedah so verniki enodušno povzdignili glas k Bogu in molili ... In daj, da bomo tvoji služabniki z vso srčnostjo oznanjali tvojo besedo!« (Apd 4,23.29)

Kaj je vernike pripeljalo do tega, da so tako goreče molili

za srčnost, pogum, neustrašnost? Poglejmo si dogodek, ki se je zgodil pred tem.

Apostola Peter in Janez sta nekega dne odšla v tempelj molit. Pred vrati sta naletela na hromega človeka, ki je prosil vbogajme. Po njunih rokah je Bog hromega ozdravil. Ta čudež je pritegnil množico ljudi in apostola sta vsem oznanila radostno vest odrešenja po veri v Jezusa Kristusa. Tedanja verska oblast, farizeji, so ju dali zgrabiti in zapreti. Naslednji dan jima je versko sodišče prepovedalo govoriti in učiti v Jezusovem imenu. Apostola sta se ukazu uprla, zato so jima še bolj grozili, vendar so ju zaradi občudovanja ljudi izpustili na prostost. Vrnila sta se k svojim tovarišem, ki so bili očitno zbrani pri skupni molitvi, ter jim povedala, kaj se je zgodilo in kaj ju bo doletelo, če bo sta še naprej oznanjala Jezusa.

Nato se je vsa skupnost združila v enodušni molitvi, v kateri so Boga prosili: *»In zdaj, Gospod, glej, kaj grozijo, in daj, da bomo tvoji služabniki z vso srčnostjo oznanjali tvojo besedo! Iztegni roko, da se*

bodo dogajala ozdravljenja in znamenja in čudeži v imenu tvojega svetega služabnika Jezusa!« (Apd 4,29-30)

Zanimivo, zbrani niso molili, da bi jih Bog zaščitil ali da bi preprečil preganjanje, ampak da bi jim dal srčnost v oznanjevanju evangelija. Vedeli so, da je strah najhujši sovražnik. Bali so se, da bi jih strah pred grožnjami toliko ohromil, da bi umolknili in da ne bi izpolnili Božje zapovedi, ki jim jo je Jezus dal tik preden se je poslovil od njih, in se glasi:

»Pojdite po vsem
svetu in oznanite evangelij
vsemu stvarstvu!« (Mt 16,15)

V njih je gorela želja, da bi sporočilo o tem, da je Jezus Kristus Odrešenik sveta, povedali vsemu svetu. Zato so Boga prosili za srčnost, da bi še naprej mogli vneto, srčno in neustrašeno oznanjati evangelij. Vedeli so, da ne smejo podleči ustrahovanju, ampak tudi za ceno lastnega življenja razširjati evangelij, da bi vsi ljudje slišali vest odrešenja in sprejeli vero v Boga, ki rešuje.

Človek, ki oznanja, tudi moli. Potrebni sta namreč dve vesli, da gre čoln naprej – molitev in oznanjevanje. Oboje skupaj predstavlja gorivo za našo vero. Bogu, ki jim je zaupal evangelij in poslanstvo oznanjevanja, je bila njihova prošnja tako zelo všeč, da je še isti trenutek odgovoril: *»In ko so odmolili, se je stresel prostor, kjer so bili zbrani; in vsi so bili polni Svetega Duha in so z vso srčnostjo oznanjali Božjo besedo.*« (Apd 4,31)

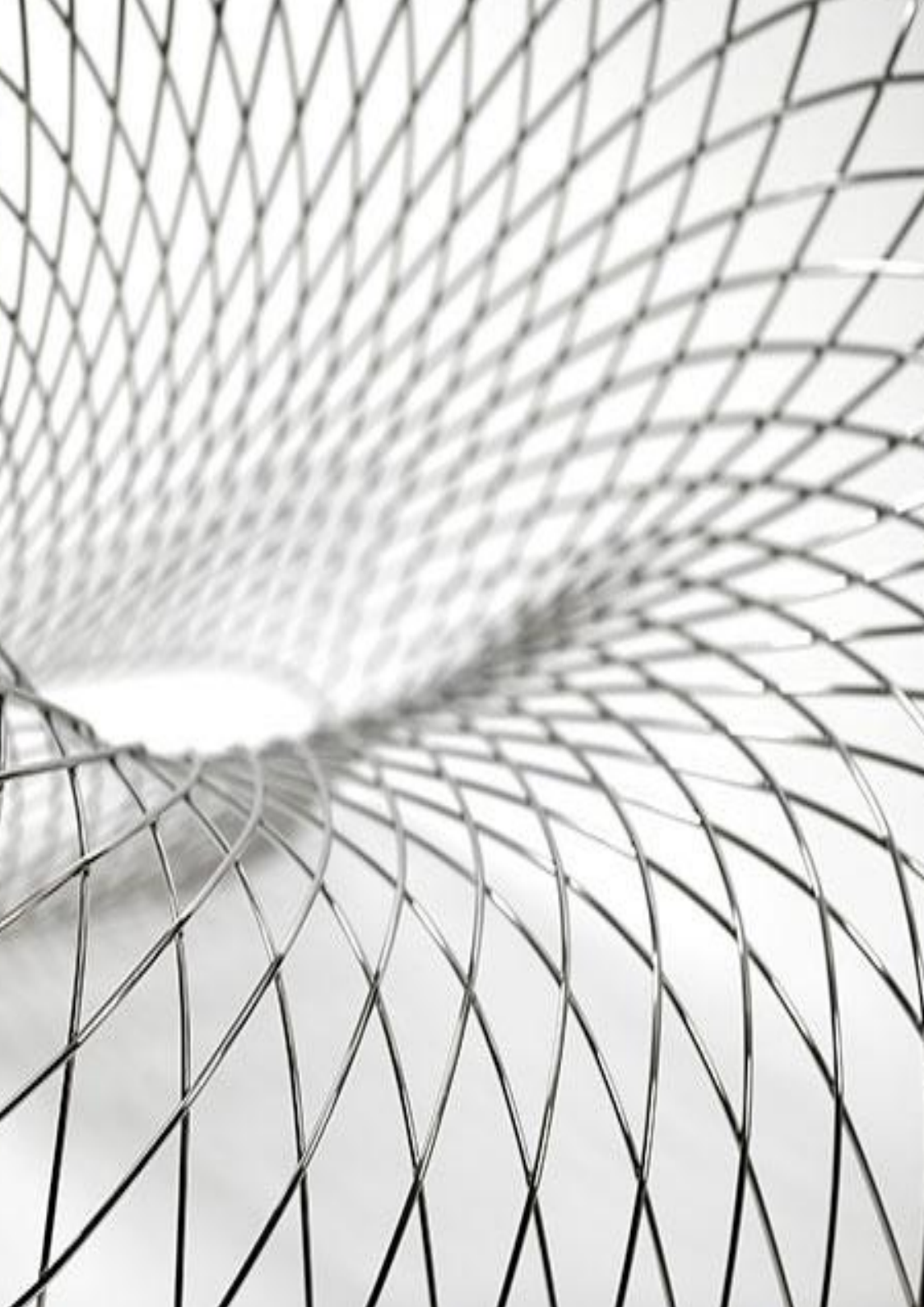
Jezusovi učenci so se zavedali, da je poslušnost večja od daritve, zato so prosili za srčnost. Bog jih je uslišal in tako je peščica srčnih učencev z evangelijem prežela ves tedanji svet. Zaradi njihove poslušnosti in vztrajnosti je čudoviti evangelij o Božjem usmiljenju dosegel tudi nas. Ta evangelij je posredno rešil in ozdravil milijone strtih, obupanih in izgubljenih src. Ni lepšega kakor to, da lahko pričujemo, kako nas je Gospod Jezus vzljubil in odrešil od naših grehov ter nas vsakodnevno spremlja in uslišuje. Zaradi tega veselja se zaiskrijo otopele in obupane oči ter

potečejo solze radosti, zaradi odpuščanja grehov se v naša srca vrnejo najlepši občutki ljubljenosti in sprejetosti.

Morda nas je strah pred preganjanjem, posmehovanjem in norčevanjem pripeljal do tega, da smo umolknili. Morda so slabe izkušnje, zavrnitve in nezainteresiranost počasi ugasnili žar za oznanjevanje evangelija. Bodimo, kot so bili prvi učenci. Priznajmo Bogu svojo nemoč in ga prosimo za nov zagon in srčnost za oznanjevanje evangelija.

Poslušnost tej Jezusovi zapovedi nas bo osrečila in mnogi nam bodo hvaležni vso večnost. Zato naj bodo vedno blagoslovljene noge in usta vseh, ki po tem svetu oznanjajo najlepšo in najbolj čudovito novico, ki edina zmore v najtežjih trenutkih prižgati žarek upanja in dodati kanček veselja ter vsemu stvarstvu sporoča, da je »Bog tako vzljubil ta svet, da je dal svojega edino-rojenega Sina, [Jezusa Kristusa], da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« (Jn 3,16)

Francois de Salignac de La Mothe Fenelon

Izpusti

Francois de Salignac de La Mothe Fenelon (1651-1715) je bil francoski duhovnik, teolog, poet in pisec.

Mir prihaja po preprostosti in poslušnosti (5. pismo)

Úči se gojiti mir. To lahko storiš tako, da svoje gluho uho obrneš k svojim ambicioznim mislim. Ali še nisi spoznal, da težnje človeškega uma ne le škodijo zdravju tvojega telesa, pač pa prav tako prinašajo duši sušo? S prekomernimi notranjimi boji lahko celo uničiš samega sebe. In to brez kakršnegakoli smisla. Tvoj mir in notranjo mehko lahko uniči nemirni um. Ali misliš, da Bog lahko govori s svojim nežnim glasom, ki raztaplja dušo, sredi takšne notranje zmede, ki jo dovoljuješ s to neskončno parado misli, ki se ti pletejo po glavi? Bodi tiho in kmalu boš

slišal Gospoda. Edini princip, ki se ga moraš držati, je ta, da si popolnoma poslušen.

Prosiš za tolažbo in mir, a ne razumeš, da si bil voden k robu izvira in nočeš piti. Miru in tolažbe ne boš našel nikjer drugje, razen v preprosti poslušnosti. Zato bodi zvest v poslušnosti celo takrat, ko ne razumeš, in kmalu boš ugotovil, da bodo potekle reke žive vode, kot je Bog obljubil. Prejel boš v skladu s svojo vero: veliko, če veruješ veliko; ničesar, če ne veruješ in še vedno poslušáš svoje nemirne misli.

Če misliš, da je človek, ki resnično ljubi Boga, lahko zaskrbljen glede nepomembnosti, ki nenehno kričijo po tvoji pozornosti, ponižuješ pomen krščanske ljubezni. Krščanska ljubezen gre v čisti preprostosti naravnost k Bogu vedoč, da so lahek plen zanj. Satan je tisti, ki nas muči s postranskimi stvarmi. Pogosto se preobrazi v angela luči in nas vznemirja z neskončnimi samoizpraševanji in prekomerno občutljivo vestjo, ki nam ne dovoljuje miru, ampak nas obremeni s težo krivde. Prepričan sem, da iz

izkušnje poznaš duhovno nevarnost, ki jo na ta način lahko prinese satan. Toda lahko si zmagoslaven. Vse je odvisno od tvoje zvestobe v zavračanju njegovih začetnih poskusov.

Če se boš naučil biti iskren in preprost v svojih željah, boš bolj ugajal Bogu, kot če bi trpel sto mučeništev. Če je kaj, nad čimer moraš biti zaskrbljen, je to tvoje omahovanje v tem, da daruješ pravo žrtev pred Božjim obličjem. Ali lahko prava ljubezen omahuje, kadar je od nje zahtevano, da zadovolji tistega, ki ga ljubi?

Pravi izvir miru je v predanosti volje (6. pismo)

Živi v stalnem miru. Toda razumi, da mir ni odvisen od stopnje gorečnosti tvoje predanosti. Edina stvar, ki te mora skrbeti, je usmeritev tvoje volje. Predaj se Bogu brez rezervacij. Pomembno vprašanje ni, koliko religiozen in kako predan si, pač pa, ali je tvoja volja skladna z Božjo? Ponižno priznaj svoje napake. Nauči se biti ločen od sveta in popolnoma predan

Bogu. Ljubi Ga bolj kot samega sebe, njegovo slavo pa bolj kot svoje življenje. Najmanj, kar lahko storiš, je, da si želiš in prosiš za takšno ljubezen. Bog bo nato izlil nate posebno ljubezen, ki jo poznajo samo njegovi otroci, in ti bo dal svoj mir.

Znanje napihuje, usmiljenje vzgaja (8. pismo)

Vesel sem, da sem prejel tvoje pismo in ugotovil, da z menoj tako preprosto in odprto deliš vse, kar se dogaja v tvojem duhu. Nikoli ne oklevaj v tem, kar misliš, da Bog želi, da mi napišeš.

Ne preseneča me tvoja močna ambicija, da želiš napredovati v duhovnih stvareh in se bližje seznaniti z znanimi kristjani. Našemu egu zelo odgovarja, kadar s svojo religioznostjo doseže ugled, saj ga tudi goreče išče. O, kako previdni moramo biti v zvezi z našimi motivi! Napredek v našem krščanskem življenju in druženje s krščanskimi prijatelji lahko temelji na popolnoma napačnih motivih, če s tem

poveličujemo sebe. Naš cilj bi moral biti umreti laskajočim željam sebične ljubezni. Naš cilj ne bi smelo biti povečevanje, ampak ponižnost. Naučiti se moramo ljubiti osebno neuglednost in prezir, da bo naša edina skrb poveličati Boga.

Lahko poslušamo brezkončne pridige o krščanski rasti in smo zelo seznanjeni z Besedo, toda kljub vsemu ostanemo daleč od izpolnitve tega. Naš veliki cilj mora biti gluhost za naš ego in tiho prisluškovanje Bogu, da bi se lahko odpovedali ponosu in se predali življenju. Naučimo se govoriti manj in storiti več, ne da bi skrbeli za to, ali nas kdo vidi ali ne.

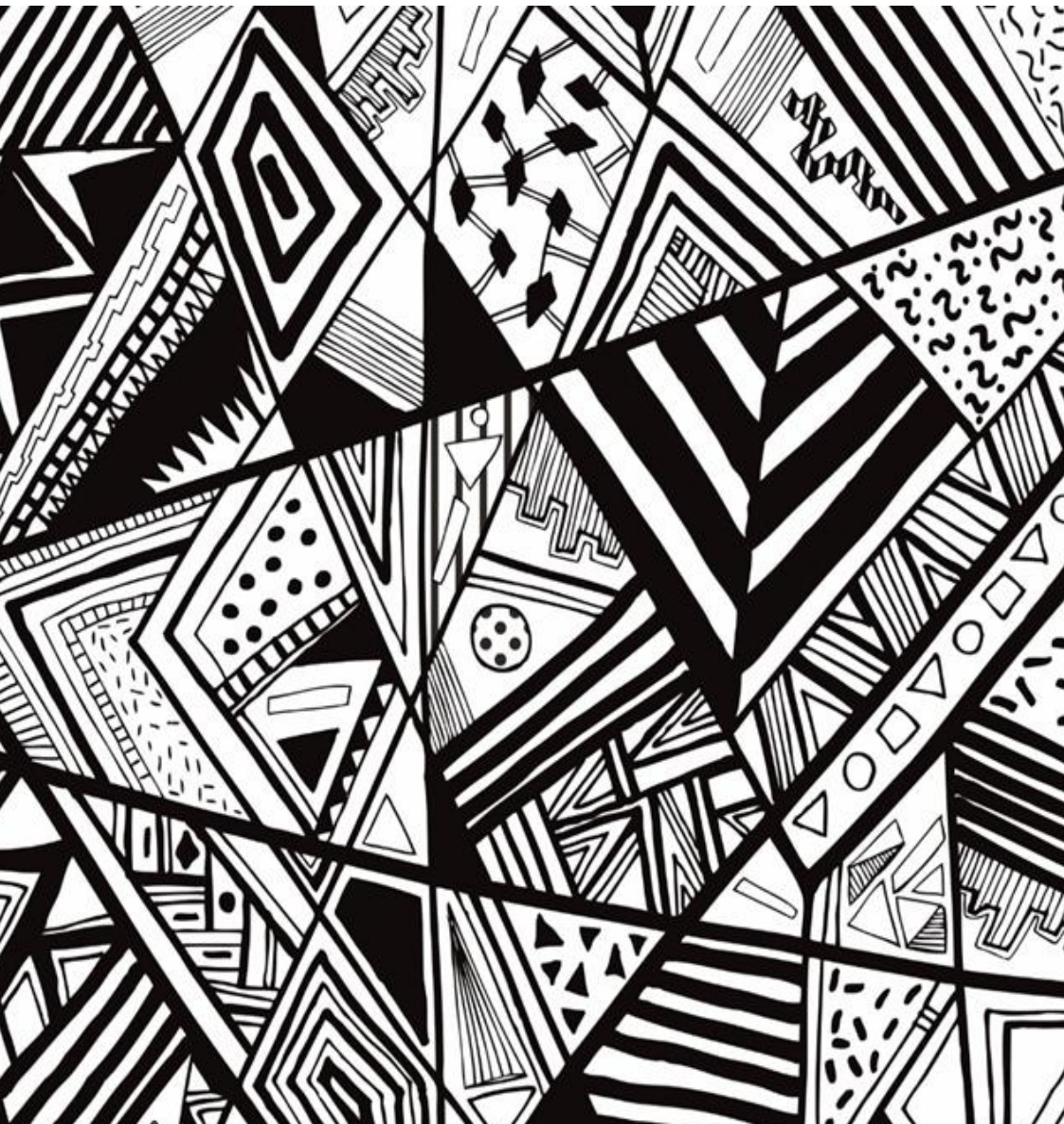
Bog te lahko nauči več, kot vedo najbolj izkušeni kristjani. On te lahko nauči bolje od vseh knjig, ki jih je svet kdaj videl. Toda v tem gorečem lovu za znanjem bodi previden glede svojih motivov. Saj se zavedaš, da je vse, kar potrebujemo, biti ubog v duhu in vedeti za nič drugega, razen za Kristusa in to križanega. Čeprav nam znanje daje občutek pomembnosti, je za okrepitev kristjanovega značaja potrebna

le ena stvar - ljubezen. Zato ne bodi zadovoljen z ničemer drugim, razen z ljubeznijo. Prav gotovo ne misliš, da lahko dosežeš Božjo ljubezen in umik ega s prestola samo s

pridobivanjem znanja. Znanja imaš že več kot ga potrebuješ. Bolje bo, da daš v prakso to, kar že veš. O, kako sami sebe slepimo, ko mislimo, da rastemo v milosti, v resnici pa

je zadovoljen le intelekt naše prazne radovednosti. Razumeti moramo, da Božjih darov ne moremo prejemati od ljudi. Božja ljubezen prihaja samo od Jezusa.

dr. Daniel Brkič

Otroci so

Gospodova

posest

Kralj Salomon je v 127. sveto-pisemskem psalmu zapisal: **»Glej, otroci so Gospodova posest ...«** (Chráskov prevod) Sveto pismo ne pravi, da so samo nekateri otroci Gospodova posest, ampak vsi. Noben otrok ni nezaželen in odveč. Svet brez otrok bi bil pust, siromašen in bi propadel. Vzgojeni otroci so največja nagrada za starše in družbo, zato se potrudimo, da bo svet vreden svojih otrok. Kajti otroci se lahko hitreje nalezejo strahu in sovraštva od ljudi okrog sebe kot rdečk (N. Vincent Peale). Vzgoja je umetnost oblikovanja etičnih ljudi. Vzgajati le človekov razum, ne pa morale, pomeni vzgajati grožnjo družbi (Theodore Roosevelt). Ne pozabimo; kar je kip za kocko marmorja, je vzgoja za človeško dušo. Vendar kdor sam ni vzgojen, ne more vzgajati

drugih. Mark Twain je zapisal, da ima žal veliko otrok starše, ki jih je težko vzgajati, Marie von Ebner Eschenbach pa, da je vsak, ki pozablja, da je bil nekoč otrok, slab vzgojitelj.

Veliki Napoleon ni mogel ustvariti dinastije, ker z ženo Josephino (Rose de Beauharnais), čeprav je veljala za njegovo ljubezensko trofejo, nista imela otroka. Hotel je dati vse, samo da bi ga imel. Sina in dediča mu je rodila šele Marija Luiza, hči cesarja Franca I. Avstrijskega. Otroci so največje bogastvo, a kaj ko so danes v večini prepuščeni sami sebi. Marsikje so zlorabljeni, zanemarjeni ali pa poceni delovna sila. Sveto pismo pravi, da otroci niso posest, ki jo daje Gospod, ampak so celo posest, ki pripada Gospodu. Kako kot starši ravnamo z Božjo lastnino? Glede vzgoje svojih otrok smo odgovorni pred Bogom, kajti vzgoja je naša največja zadolžitev.

Kaj je vzgoja? Vzgoja je: prvič, zgled; drugič, zgled in tretjič, zgled. Vzgoja je zgled. Otroci se naučijo tega, kar delamo starši. Vzgoja ni priprava na

življenje; vzgoja je življenje. Učenje brez vzgoje je kot juha brez soli. Albert Einstein je zapisal, da je edini razumni način vzgajanja zgled, četudi svarilen. Vzgoja, ki temelji zgolj na zahtevah in nasvetih, ne pa na zgledih, je slaba (Jan Amos Komenski). Kajti otroci niso nikdar posebno dobro poslušali starejših, so pa jih vedno zvesto posnemali. Otroci so podoba svojih staršev. Svetopisemska Knjiga pregovorov pravi: »Vzgajaj otroka primerno njegovi poti, tudi ko se postara, ne bo krenil z nje.« (Prg 22,6) Čez sto let ne bo pomembno, kakšno je bilo stanje na mojem bančnem računu, v kakšni hiši sem živel ali kakšen avtomobil sem vozil. Če sem pustil sled v otrokovem življenju, obstaja možnost, da pustim sled tudi v svetu.

Staršev ne more nihče nadomestiti, čeprav je, kot pravi afriški pregovor, za vzgojo enega otroka potrebna vsa vas. Vsak otrok ima samo enega očeta in mamo. Nihče drug ju ne more nadomestiti; niti babica, dedek, otrokov brat ali sestra, teta, stric, prijatelji, vzgojitelj, profesor, trener, pedagog, psiholog,

zdravnik, mentor, duhovnik, učitelj verouka... Biti starši je poslanstvo. Učitelj, zdravnik, pedagog, znanstvenik, umetnik, športnik ... potrebujejo desetletja študija, vaj, treningov in poskusov, starši pa postanemo. Starševstvo ni nekaj, kar je rezervirano samo za tiste, ki so popolni. Starševstvo je nekaj, kar človeka približa popolnosti, kajti rezultat vzgoje otroka ni otrok, ampak starši.

Prvič, otroka moramo ljubiti in ga spoštovati.

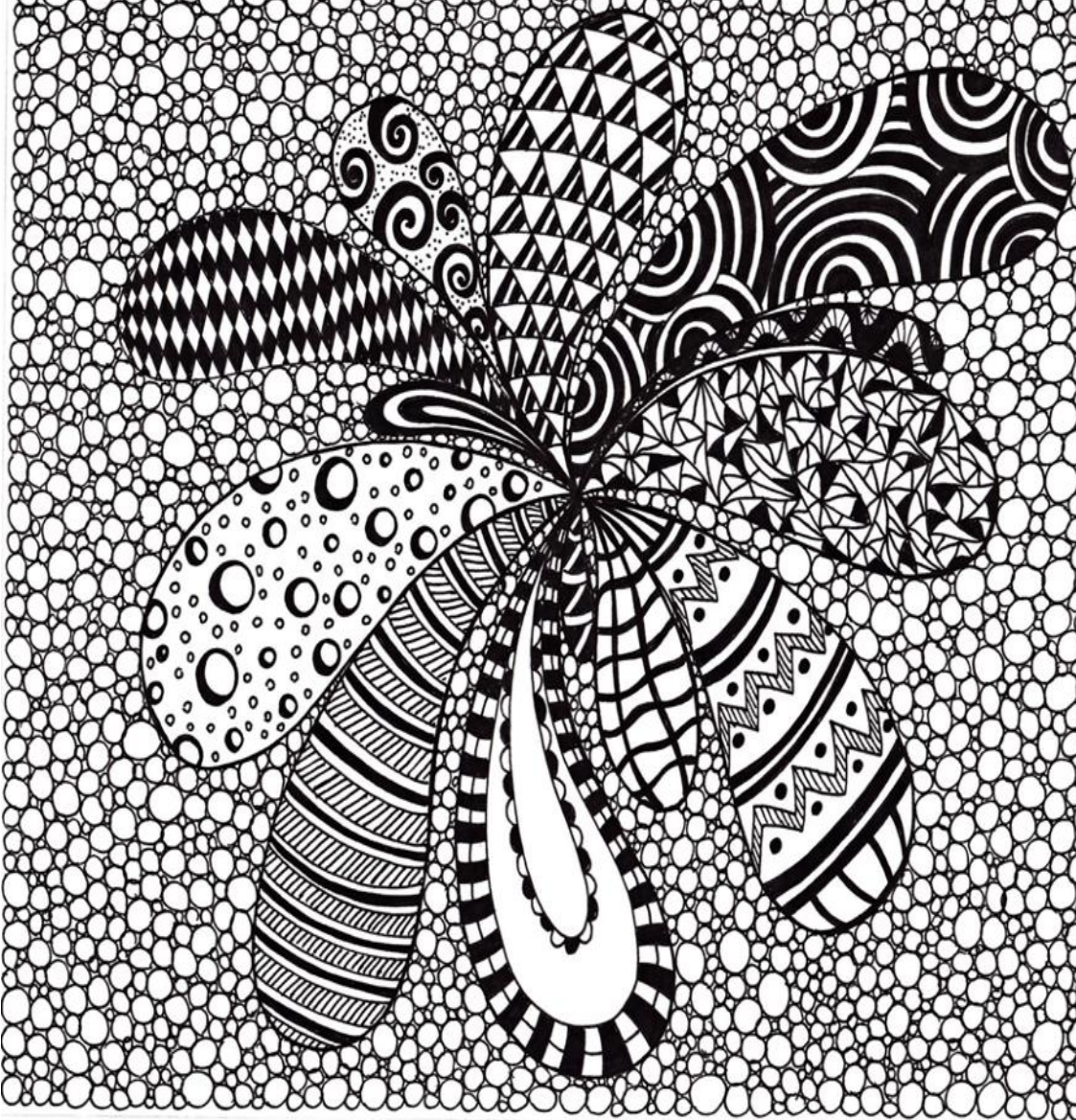
Starševska ljubezen je vedno popolna, ne glede na to, na koliko delov je razdeljena. »Otroci potrebujejo ljubezen. Še posebej takrat, ko si je ne zaslužijo.« (Harold Hulburt) Kajti s strogostjo in prisiljevanjem ustvarimo hlapce, ne pa ljudi svobodnega duha. Če bi palica koga spametovala, bi bili biki najpametnejši in najbolj vzgojeni. Zavedajmo se, da otrok ni odrasel človek v malem, zato od njega ne pričakujemo preveč. Otroci opazujejo, mislijo in čutijo po svoje. Ne smemo jih zdresirati, da počnejo prave stvari, ampak da v njih uživajo. Ne le, da so delovni, ampak da delo

vzljubijo. Ne le, da so učeni, ampak da znanje uporabljajo. Ne le, da so moralno čisti, ampak da čistost ljubijo. Ne le, da so pravični, ampak da pravično živijo. Poštenost je namreč najboljša politika. Cilj vzgoje ni učiti, kako zaslužiti kruh, ampak napraviti vsak grižljaj slajši (James Angell). Prebral sem, da težko zares razumete človeka, če ne razumete, zakaj otrok na vrtiljaku vsakič znova pomaha staršem, ko jih zagleda. In zakaj mu starši vsakič znova pomahajo nazaj. Odgovor je v ljubezni. A prava ljubezen upošteva tudi vzgojne meje - učenje odgovornosti in samostojnosti. Vzgoja brez discipline je mlin brez vode (Jan Amos Komenski). Kajti kadar starši naredijo preveč za otroke, otroci naredijo premalo zase. Najbolj zanesljiv način, da naredimo otroka nesrečnega je, da mu dovolimo, da počne vse, kar se mu zahoče. »Svojim otrokom ne morem dati vsega, česar si želijo, lahko pa jim dam vse, kar potrebujejo.« (Nishan Panwar) Sloan Wilson je zapisal: »Najtežji del vzgoje je otroka naučiti, kako se vozi kolo. Zakaj? Ko opazujete

otroka, kako se trese na kolesu, prvič zares spoznate, kako otrok potrebuje oboje – tako vašo podporo kot svobodo. In da je to nekaj, kar bo vedno potreboval.«

Drugič, pri vzgoji moramo biti modri.

Človek zelo hitro ugotovi, kako malo v resnici zna, ko mu začne otrok postavljati vprašanja. Pokojni Steven Paul Jobs, znanstvenik, računalničar in poslovnež, direktor podjetja Apple Computer, je izjavil: »I would trade all of my technology for an afternoon with Socrates.« (Vso svojo tehnologijo bi menjal oziroma prodal za en popoldan s Sokratom.) Ugotovil je, da je za življenje bolj potrebna modrost kakor znanje. »Modrost je, da pozorno poslušate, kaj vam otrok govori. Če ne boste poslušali majhnega otroka, ki vam govori o majhnih stvareh, vam takrat, ko bo večji, ne bo pripovedoval o velikih stvareh. Zanj je bilo namreč vse, kar vam je kadarkoli povedal, velika stvar.« (Catherine M. Wallace) Nikoli ne izdajmo otrokovega zaupanja in če smo krivi, ga prosimo za odpu-

ščanje. Danes otrokom polnimo glave z znanjem, nimamo pa modrosti. Sveto pismo pravi, da je šola modrosti strah Gospodov (Prg 9,10). Gre za »prečiščeni strah«; ne gre za trepetanje pred Bogom, ampak za bogoljubnost. »Kako pogo-

sto dosežejo starši in šola samo to, da so naše glave polne znanja, o razumni sodbi in dobroti pa ni sledu.« (Montaigne) Osebnostno zrel je samo tisti človek, ki ima vzgojeno srce. Bistvo modre vzgoje je, da v otroku poudarja-

mo najboljše in da ga ne oblikujemo po svojih željah, ampak ga sprejmemo in ljubimo takšnega, kakršnega je ustvaril Bog (Johann Wolfgang von Goethe).

Tretjič, za vzgojo si moramo vzeti čas.

Tisto, kar se najbolj splača zapraviti za otroka, je naš čas. Brez poljubčkov, igre in pravljic ni vzgoje. Razumeti jezik igre pomeni razumeti misli in srce otroka (L. K. Franck). Izgovarjamo se, da v hitrem tempu življenja nimamo časa. Ni problem v času, ampak v našem slabem razporejanju časa. Bog, ki je Stvarnik časa, pravi, da je čas dragoceni zaklad. Morda se tega ne zavedamo, vendar vprašajmo študenta, ki ni naredil letnika, mamo, ki je prezgodaj rodila, poslovneža, ki je zamudil na odločilen sestanek glede sklenitve velikega posla, človeka, ki je imel srčni napad in so ga v zadnjih sekundah pripeljali na urgenco ali pa olimpijskega plavalca, ki je zamudil za dve desetinki ... Vsak trenutek je največji zaklad, kajti včerajšnji dan je zgodovina, jutrišnji dan je skrivnost, današnji dan pa je darilo. Čas

je kapital, ki nam ga je podaril Stvarnik, da bi ga pravilno investirali. Imamo vse vrste aparatov in naprav za prihranek časa, od mikrovalovne pečice do super avtomatov, od hitrih letal do računalnikov, a nam časa vseeno zmanjkuje. Pozabljamo, da samo enkrat živimo in umremo.

Četrtič, za vzgojo moramo imeti kreposti Duha.

Modrost vé, kaj narediti; znanje vé, kako narediti; čas nam to dopušča, krepost pa to živi. Tisto, česar otrok ne dobi, kasneje težko podari drugim. Živeti moramo tako, da bo naš otrok, ko pomisli na poštenost in integriteto, pomislil na nas. »Ne skrbite, ker vas otroci ne poslušajo, raje skrbite, ker vas otroci vedno gledajo.« (Robert Fulghum) Carl Jung je zapisal: »Kadar želimo nekaj spremeniti pri otroku, se moramo vedno vprašati, ali ne bi bilo v resnici bolje, da to spremenimo pri sebi.« Namreč tisto, česar naučite svoje otroke, je tisto, česar naučite otroke svojih otrok (judovski Talmud). Otroku ne delamo usluge, če mu kažemo le dobro v svetu in ga ščitimo pred vsem slabim.

Tisto, kar je v resnici pomembno, je to, da ga naučimo razlikovati med obojim (Walt Disney). Če hočemo, da bodo otroci za življenje usposobljeni, ne odstranjujemo namesto njih trnov z vrtnic. Pomembno je, da pri izobrazbi otrokovega uma ne pozabimo na izobrazbo otrokovega srca. Zapomnimo si: Otroci potrebujejo vzornike, ne kritikov.

Dorothy Law Nolte je zapisala, da se otroci naučijo, kar živijo: »Če otroci doživljajo grajanje, se naučijo obsojati. Če otroci doživljajo sovražnost, se naučijo nasilnosti. Če doživljajo strah, se naučijo biti zaskrbljeni. Če doživljajo pomilovanje, se naučijo smiliti sami sebi. Če doživljajo zasmehovanje, postanejo zaprti vase. Če doživljajo ljubosumje, se naučijo zavisti. Če doživljajo sramoto, se naučijo prevzemati krivdo. Če doživljajo spodbudo, se naučijo samozavesti. Če doživljajo strpnost, se naučijo potrpežljivosti. Če doživljajo pohvalo, se naučijo ceniti sami sebe in druge. Če doživljajo sprejemanje, se naučijo ljubiti. Če doživljajo odobravanje, se naučijo imeti radi sebe. Če

doživljajo priznanje, se naučijo zastavljati cilje. Če živijo tako, da delijo z drugimi, se naučijo velikodušnosti. Če doživljajo iskrenost, se naučijo resnicoljubnosti. Če doživljajo poštenost, se naučijo biti pravični. Če doživljajo prijaznost in pozornost, se naučijo spoštovanja. Če se otroci počutijo varne, se naučijo zaupati vase in v ljudi okrog sebe. Če doživljajo prijateljstvo, se naučijo, da je svet prijeten kraj za življenje.«

Starši se sprašujemo, kdaj so otroci odrasli? Odrasli so takrat, ko nas nehajo spraševati, od kod so prišli in nam nočejo več povedati, kam gredo (P. J. O'Rourke). Otrok pride v naš dom tako hrupno, da je težko prenesti, zapusti pa ga tako tiho, da je nemogoče prenesti (John Andrew Holmes). Ne pozabimo, da ne moremo potovati namesto svojih otrok, lahko pa smo jim smerokaz. Svojim otrokom dajmo sidro vere, kajti otroci so Gospodova posest. Končno, kaj otroci naučijo svoje starše? Japonski pregovor pravi: »Šele ko ima človek sam otroke, zares ugotovi, kaj vse dolguje svojim staršem.«

**TUDI ČE BI VEDEL, DA BO JUTRI KONEC
SVETA, BI ZASADIL SVOJO JABLANO.**

Martin Luther

**NAJVEČ ČASA IZGUBIMO PRI TEM,
KO GA HOČEMO PRIHRANITI.**

John Steinbeck

**VSI IMAJO RESNICO NA USTIH,
A LE REDKI V SRCIH.**

George Berkeley

**VSI SPRAŠUJEMO PO BOGASTVU,
NIHČE PO DOBROTI.**

Lucius Annaeus Seneka

**ŽELITE POZITIVNO VPLIVATI NA SVET?
NAJPREJ UREDITE LASTNO ŽIVLJENJE.**

Lao Ce

**NAJPREPROSTEJŠE IN NAJKRAJŠE
MORALNO NAČELO JE,
NAJ TI DRUGI STREŽEJO KAR NAJMANJ,
TI PA NJIM KAR NAJVEČ.**

Lev Nikolajevič Tolstoj

Letnik 34, številka 5-6/2018

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854

ISSN (spletna izdaja):
1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

**»Mislimo drug na drugega, takó da se spodbujamo
k ljubezni in dobrim delom.«**

Pismo Hebrejcem 10,24